

Exchange Me
av
Marie Fahlin
och
Jenny Berntsson

Jenny: Kan konstnären någonsin släppa sina ursprungliga idéer och se på koreografens ursprungliga idéer och göra dem till deras gemensamma? Fortfarande i slutskedet när jag jobbar utgår jag från tänket mitt och ditt och känner starkare för "lerhögen" än t.ex. "ytan". Även i de delar som jag har varit med och diskuterat och producerat. Då betraktaren inte kan se på verket utifrån mitt och ditt, har ett nytt verk bildats utifrån mitt och ditt. Mitt och ditt har i deras ögon ingen betydelse utan det är enbart helheten. När infinner sig det seendet i samarbetet? Och vad är det som uppstår?

Marie: Det seendet uppstår för mig genom att skifta det egna perspektivet, i mitt fall idén om det koreografiska. Jag kan inte längre se t.ex. "lerhögen" som en skulptur, den är inbegripen i koreografin och är lika mycket en bild av kroppen i rörelse som den är ett "rörande" material. Materialet, leran, är nu i tillståndet av förfall, den krackelerar varje gång vi rör vid den och den påminner mig om de krafter som strömmar genom kroppen oavbrutet, i mitt eget "försvinnande" som pågår parallellt med omproducerandet av koreografin, och nu närmar vi oss entropi igen ... Det som uppstår i samarbetet är antagligen olika för oss i och med att jag också är ett "material" på scenen som bearbetar mig i relation till det som är konkret närvarande på scenen, och det som är själva verket för oss, och det ligger för mig utanför det visuella. Sedan finns det självklart vissa komponenter som har starkare närvaro än andra och för mig har det att göra med att de delarna har potential till att definieras som självständiga verk, i andra sammanhang. Dessa "verk" finns också med mig i hela processen, som immateriell konst, i tanken.

Jenny: Jag tror verkligen du har rätt i att det är delarna i Exchange Me som kan definieras som självständiga verk som

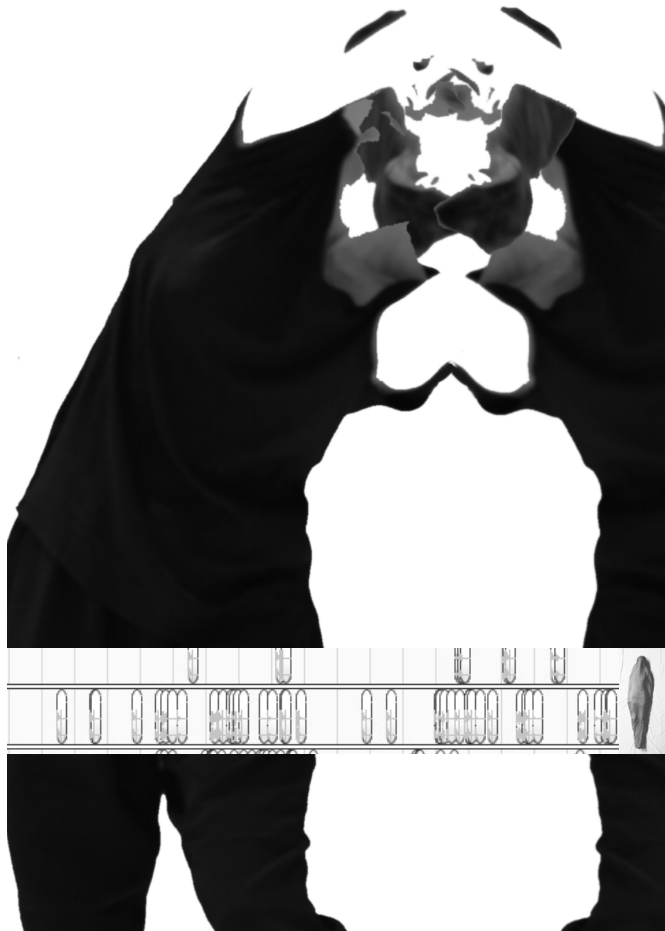

gör att jag sätter etiketten mitt på vissa och ditt på andra. Det är de delarna som jag placerar i ett annat sammanhang eller jobbar vidare med i tanken, delar som jag definitivt kommer ta med mig in i vidare praktik. Det specifika med de "osjälvständiga" delarna är att det egentligen är dom som kopplar samman skulptur med dans; det är skulpturdraget, det är krypandet genom hålrummet, ljudet... där mötet mellan rörelsen och konsten (i det här fallet skulpturen) blir tydlig. Att min konst skulle befinna sig i en rörelse är inte något nytt för mig, men att denna rörelse sker i en kontext där rörelsen är det essentiella är nytt (så när som på våra två tidigare samarbeten, men de har varit för lösa för att en friktion skulle ske). Det finns en paradox i att konsten visas under en föreställning. Det är lätt att applicera två genrer på varandra, eller bredvid, men det svåra är att få dem att interagera med varandra. Det komplicerade med den sceniska displayen är att publiken ser på konsten utifrån en plats. En gammal grundsten i skulpturteori är att man skall kunna gå runt (gärna gå igenom), gå nära och gå långt ifrån... I skulpturdraget blir du den kringgående betraktaren (publiken), du skapar möjligheten att se skulpturen från olika vinklar, skulpturen förändras. Skulpturens position förändras.

Marie: Och min. Koreografin tar sig också andra vägar i det här verket, genom de bearbetningar jag gör med vissa av materialen skapas en koreografi som är den arbetande kroppens koreografi samtidigt som den omskapar skulpturen,

alltså antar jag skulptörens roll och position, vilket är otroligt intressant eftersom de två praktikerna faller samman där. Exchange Me handlar till viss del om detta skiftande av roller, mellan dig och mig, och jag tycker att vi kommit ett steg närmare förhållningssättet att konsten är en och att utvidgandet av de egna gränserna skapat helt nya möjligheter, både för den egna praktiken och för samarbetet. Ditt förslag på öppnandet av verket, det horisontella fallet (min tolkning), ser jag som en sådan övergång. Där samspelar den med en detalj ur sagan "Alice i underlandet" (som vi haft som utgångspunkt tillsammans med "Alice i spegellandet"), där hon faller ned genom hålet, med den lilla "puppan" videon i förgrunden på scenen, de tre bildar en enhet som kommit till genom positionsbyten. Men jag skulle vilja skifta perspektiv lite nu och ta upp diskussionen om titeln. Har konstnärliga verk en egen röst? Kan man tänka sig att "Alice", verket Alice kan uppmana till förändring av tolkningar gjorda om henne/verket? Då är Exchange Me den rösten. Exchange Me är en replik, en uppmaning, från Alice/verket: förändra tolkningen av mig, byt ut "mig", ersätt "mig" med en annan tolkning, skriv in mig i nutiden. Samma replik kan appliceras på oss, våra egna

tolkningar av våra konstområden. Vi har ju också involverat ljudet som en komponent i verket den här gången, vilket är en ny erfarenhet ... och där har också vissa överskridningar skett ...!

Jenny: Den stora upptäckten att man kan applicera skulptur- och teckningstekniker på ljud! Någon jag aldrig skulle ha gjort annars. Jag tror det är Alice som har uppmanat oss under hela det här samarbetet att förändra vår ursprungliga idé, som egentligen inte var förankrad i en gemensam text eller tanke. Alice-sagan förde våra konstgenres samman och tvingade oss därmed att utveckla tolkningen av en känd monumental berättelse. Även om många av delarna i scenrummet kan kopplas till sagan så är det själva tillkomsten och samarbetet som är den verkliga tolkningen. Det har varit en kedjereaktion av emotionella, symboliska, metaforiska, personliga och etiska/politiska reaktioner. Alltså liksom leran bildar veck, på veck, på veck, hålrum och utbuktningar...

Marie: Och det koreograferade ljudet ... det som är manipulerat genom koreografi och tillkommit genom koreografi, och då menar jag både det inspelade och det som sker på scenen. Ja, dessa veckningar och böjelser. Och utslätandet. Terränger. Det ska bli intressant att se hur den här processen ser ut i nästa verk. På ett sätt tycker jag att det vore intressant att även inbegripa den text vi valt för det, den är ju både väldigt visuell och koreografisk, och skapar ju därmed, redan i sig, några extra lager. Texten kanske kan ses som skikt både ovanför och under det kommande verket? Hur var det nu ... "Utblomningen sker inuti"?

Jenny: Ja.